

REQUIEM

I.

Крило надъ мене спуснато, крило на опись черна,
не ще се вдигнешъ никога отъ моята глава. —
Преди да звъннатъ утринна, звъниха за вечерня,
преди да чуя сватбени, надгробни чухъ слова . . .

Далечни бѣли върхове, не ще ме утешите,
ти, пѣне на птицитѣ, не трогвашъ моя слухъ. —
Ненужни ми сж повече на този свѣтъ очитѣ,
ненужно ми е тѣлото, останало безъ духъ. —

Махни се стихъ нерадостенъ, прокобящъ, неотмѣненъ,
звѣнящитѣ ти звукове какво ще ми дадатъ?
Каква забрава жаждана, какво си днесъ за мене? —
Гждулката на слѣпия, що пѣе край градътъ . . .